

були пам'ятного хреста та меморіальні жертвам Голодомору щорічно проходять поминальна панахида, покладаються квіти.

Свідчення очевидців

Філон Василь Каленикович,

1926 р.н. Народився в селі Голуб'ятин.

Я можу розказати те, що пам'ятаю і чув від людей села.

В наших сусідів Ковальчуків було 2 дочки та 4 сини. Вони дуже голодували, копали татарське зілля і пекли млинці, які були дуже гіркими. Вони поїли навіть домашніх своїх котів. З дому в них забрали все: помідори, огірки, навіть рибу, яку зловили в річці Роставиці. Один з їх синів поїхав до Москви. Двоє дітей померло від голоду, їм було по 11–12 років. Ніхто в сім'ї за ними не плакав, а говорили: «Оце ще одне дитя помере, а потім нам буде легше».

В кого були якісь продукти, ховали все, де тільки було можна сховати, бо по селу ходили зі зброєю і шпичками дядьки, шукали продукти в оселях і забирали їх, за що отримували щоденний продуктивний пайок.

Ніколи не забуду, як я йшов вулицею, а під тинном лежала людина і просила їсти – так на тому місці і померла.

В той час в селі був такий девіз: «Йди в колгосп тебе пагодують», але це було далеко не так.

Свідчення збрала і записала вчителька української мови і літератури Голуб'ятинської загальноосвітньої школи О. В. Леценко. 24.07.2007 р.

Семененко Антон Панасович,

1906 р.н. Народився в селі Голуб'ятин.

В селі щоденно люди помирали десятками. Тим, що їх звозили, давали в день по хлібині. Забирали навіть живих, щоб на другий день по них не їхати.

Добровольський Олександр Іванович, на прізвисько Гукайло, з'їв навіть своїх двоє дітей.

ду давали їй після себе вилізувати посуд. Ми вдома їли полин, калачки.

Люди були дуже байдужими, за померлими ніхто не плакав, не було чути навіть дитячого сміху.

Свідчення записала секретар Голуб'ятинської сільської ради Т. В. Вдов. 14.08.2007 р.

Голійчук Федора Семенівна,

1916 р.н. Уродженка с. Голуб'ятин.

Наша сім'я була багатодітною. Їсти практично не було чого. Я, як старша дочка, ходила на поле, збирала з проса колоски, молотила, а потім носила до млина у сусіднє село Строків.

Представники влади ходили з хати в хату і забирали практично все їстівне. Люди весною перекопували поле, щоб знайти мерзлу картоплю. В річці шукали черепах.

Практично в кожній хаті були похорони. У нас в ті роки від голоду померла мати.

Свідчення записала директор сільського Будинку культури О. І. Грищук. 12.07.2007 р.

Лукашенко Віра Максимівна,

1928 р.н. Уродженка с. Голуб'ятин.

Пам'ятаю, як я стояла на лавці і плакала, бо в хату зайшли три чужі чоловіки, які кругом шукали продукти. В нас була корова, яку батько змушений був віддати до колгоспу. В сім'ї їсти практично не було нічого. Терли полову, підсушували, розтирали, добавляли лободу і пекли млинці.

Я ходила в дитячі ясла, там нам давали куліш з гречаної шолухи. В жнива 1933 року почали давати по кусочку хліба. Хто не йшов на роботу в колгосп, у тих забирали все, навіть знімали з хат покрівлю.

В нашій сім'ї помер з голоду брат Петро.

Свідчення записала зав. сільською бібліотекою Т. Г. Романенко. 06.08.2007 р.